

Якби могла прийти до мене цієї миті
Та дівчинка моя, що в сяєві блакиті
Приходила колись, весела, як струмок,
І вся вливалася в ріку моїх думок,
Просвітлюючи їх своєю чистотою
Аж до самого дна, якби вона святою
Дитинністю мене пойняла нині знов,
Я б у собі згасив грімниць буремну кров.
Пал невдоволення, за ідеалом тугу,
Посвяти печію, ненависті напругу,
Печаль обов'язку, зневагу до раба —
Стлумив би я в собі! І знову голуба
Моя душа була б, як та вода зі звора,-
Та вже не прилетить моя любов прозора.
І добре, що нема нікому вороття,
Що на одну любов дано одне життя.
А в той далекий час — я добре пам'ятаю! —
Рай принесла вона — зробив я пекло з раю,
З її невинності я честь кував свою,
А з кротості — той меч, що гостриться в бою,
З незайманих зітхань суворі блискавиці
Творив я і вганяв, як цвяхи, в чола ниці,
З блаженних намірів робив я дзвін добра,
Щоб він горлав-"ганьба" або кричав-"ура!"
Прозорість радісну я взяв на силу гніву,
Я тінню світла став, дав правій — руку ліву,
Я цілий світ любив у дівчинці моїй,
Я сотворив себе з її дитячих мрій,-
І добре, що вона не прийде вже до мене,
Не прояснить моє від почувань теменне,
Від боротьби трудне й палаюче єство,
В якому дух життя справляє торжество.